

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

Борба

ВЕСТНИКЪТ
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 г.

Орган на ОК на БКП, ОНС ВЕЛИКО
и ОК на Отечествения фронт ТЪРНОВО

Брой 115 | Събота, 25 септември 1976 г.

(3855)

Год. XXXIV

Цена 2 стотинки

ПЪЛНО ОПОЛЗОТВОРЯВАНЕ НА ЗЕЛЕНЧУКОВАТА РЕКОЛТА

Благодатен труд в консервния комбинат „Република“ ● Преодолява се изостанеността ● Големият дял на свишовските студенти ● С поглед към бъдещето

Тази година се оказа твърде тежка за консервния предприятел. Поради постоянните валежи значителна част от неговите площи за преработка суровина няма да може да бъде доставена. Това особено важи за консервния комбинат „Република“ — Свишов, който от няколко години е специализиран в производството на зеленчукови консерви. За август комбинатът не можа да изпълни плана с 400 хиляди лева.

Критичното положение, в което се озова трудовият колектив, накара ръководството да се заеме с разкриване на резерви, осигуряващи компенсиране на пропуснатото. Преди всичко договорено бе с АПК — Свишов доставянето на 300 тона грозде. Освен това проявява се стремеж за пълноценно използване на наличната суровина — да мари, патладжан, зелен боб и други зеленчуци. Работи се деннонощно — на три сменни. Все повече се подобрява трудовата и технологичната дисциплина. Така колективът превърши в дела партийния девиз за висока ефективност и високо качество. Въпреки про-

дукцията да се изнася в различни страни, най-вече в Съветския съюз, от две години предприятието не е получавало никаква рекламация. Проявените усилия през последните дни показват, че колективът и тази година ще може да излезе с чест от битката и да стабилизира икономическото положение на комбината. Предварителните данни показват, че планът за деветмесечното ще бъде напълно реализиран.

— Този успех не бихме постигнали, ако не е студентската бригада от ВФСИ — сподели зам.директорът инж. Стоян Стоянов. — Тук работят над 500 млади, ентусиазирани хора, предимно девойки. Създали са добра организация и почти всички изпълняват високи трудови задължения.

Високата оценка за работата на бъдещите специалисти икономисти стана повод да се срещнем с техните ръководители.

Ето какво разказа Николай Русев, командир на първи батальон. (Той е студент четвърта година в специалността „Управление и планиране на народното стопанство“).

— В нашата бригада, която е разделена на два батальона с шест отряда, работят предимно трудовоспасатели. Ето ели сме обещание всеки да се стреми към 120 процента изпълнение на нормите. В първите дни беше значително трудно, но нещата вече се оправят и по-всичко личи, че ще удържим на обещанието.

Командирът на втори отряд Румел Минзлов отвори отчетните документи и посочи имената на онези студенти, които са работили най-прилежно. А това са Емилія Полина от Хасково, Горан Христов от Сандански, Любка Дяконова от Троян — всички от специалността „Счетоводна отчетност“. Те работят в стерилния цех и в момента обработваха домати. Не по-малко от

говорна е работата и в складовото стопанство, където се сортира готовата продукция и се подготвя за пазар. Тук работи зеното на третокурсника Видин Димитров. Той изяви желание да посочи първенците от своя отряд — Ана Христова от Елена, Виолета Йовчева от Петрия, Лозанка Христова от Благоевград и Цвета Димитрова от Хасково.

Тези млади хора (на снимката), които работят всеотдайно, с чувството, че изпълняват дълга си към обществото, могат само условно да нарежем студенти. Та те още не са били в аудиториите, не познават професорите, не са почувствували атмосферата на своята „Алма матер“. В този първи паметен месец на първия семестър за първи наставници те имат свои колеги от по-горните курсове, преминали през не една и две трудови битки и изпитания с сини. И има нещо романтично. Нещо символично в предаването на шафетата в тези трудово-помощни бригади, където младата интелигенция, заедно с работниците участва във всенародното дело за оползотворяване на реколтата.

Положителното в живота на трудовия колектив е, че всеки прави предложения за подобряване на организацията на труда. Особено тежка е думата на рационализаторите. Сега се подготвя експериментно ранено на съоръжение за рязане дръжките на патладжаните и линия за автоматично рязане на морковите.

Цялата обстановка в комбината говори, че и годишното обещание ще бъде реализирано. Същевременно се създават условия за един нов просперитет в близките години. А то ва ще поддържа авторитета на комбината сред предприятията от консервната промишленост.

Илия ВАТЕВ

ВИНАГИ НАД НОРМАТА

В Морава работят 140 студенти от ВТУ. Те използват всеки слънчев час за прибиране на узрелите зеленчуци, берат грозде, помагат при ваденето на захарното цекло.

— Доволни сме от великите трудовите студенти — сподели секретарят на общинския партийен комитет Венко Георгиев. — Работят добросъвестно. Грудно би се справила сега лозарската бригада на Асен Ангелов с „Болгаря“, за който на пристанището в Свишов чака шеден. Дневната норма на бригадир е до 77 килограма обрано и манипулирано грозде, а през деня лекция за решенията на IX конгрес на ГЕСП.

Синеблутите младежи и де-

войки проявяват високо съзнание и под ръководството на своя командир Милко Милков постигат средна дневна заработка на човек около 4 лева. Тези, които помагат в зеленчуковата градина, берат по 300 килограма червени домати при норма 250 и по 200 вместо по 150 килограма ливер — суровина, която се очаква с нетърпение в консервния комбинат „Република“ — Свишов.

Сред първенците се открояват Иван Косев, Катя Георгиева, Веселина Монжева, Велета Милкова, Стефка Николова, Герасим Златков и др.

Даниела ГЕОРГИЕВА

ВИДЕН ПАРТИЕН ДЕЕЦ

Тържествено събрание по случай 75-годишнината от рождението на Енчо Стайков

Навършват се седемдесет и пет години от рождението на изтъкнатия деец на Българската комунистическа партия и заслужил труженник на нейния революционен печат, неуморим борей за делото на социализма, пламенния патриот и интернационалист Енчо Стайков, герой на Народна република България.

По този случай в четвъртък в Лясковец се състоя тържествено събрание, организирано от Окръжния и градския комитет на Партията. Тук бяха дошли Никола Василев, кандидат-член на ЦК и първи секретар на Окръжния комитет на БКП, Петко Куниш и Йордан Костов, членове на Централния комитет на БКП, Кирил Несторов, зам.-председател на Контролно-ревизионната комисия на ЦК на БКП, Петър Панайотов, член на Контролно-ревизионната комисия на ЦК на БКП. Димитър Цуров, председател на Окръжния народен съвет, Христо Станев и Николай Пашов, секретари на Окръжния комитет на БКП, Тоню Икономов, председател на градския наро-

ден съвет, активни борци против фашизма и капитализма, общественици.

Тук беше и неговата съпруга Люба Стайкова, много негови роднини и близки.

Събраниято откри Стамо Паялов, първи секретар на градския комитет на Партията. За живота и дейността на Енчо Стайков говори неговият близък другар Димитър Стойков, герой на социалистическия труд.

Другарят Димитър Цуров прочете указа на Държавния съвет и решение на Окръжния народен съвет за именуване на обекти на името на Енчо Стайков. Представители на механичния завод „Енчо Стайков“ връчиха на другаря Никола Василев рапорт на трудовия колектив за изпълнение на плана и обещание за постигане на нови успехи.

Самодейни състави от Лясковец и артисти от Велико-търновския драматично-музикален театър „К. Кисимов“ изпълниха концертна програма.

Илия МАНЕВ

НАДПЛАНОВА ПРОДУКЦИЯ ЗА 2800000 ЛЕВА

През конгресната година трудовите колективи от промишлените предприятия в Павликени установиха сравнително стабилни темпове в своето икономическо развитие. На 23 септември те изпълниха предсрочно деветмесечния си производствен план за общата промишлена продукция.

До края на този месец, разгаряйки още по-масово социалистическото съревнование, колективите от промишлеността в Павликени ще произведат допълнителна продукция за 2 800 000 лева.

Йордан ДЕНЧЕВ

„Аз, димитровският пионер...“

В този светъл ден за България — 23 септември — пионерите от цялата страна събраха много цветя, обикновени с венци на признателност на миналите на най-свободните синове и дъщерии.

Родната. Техните развявани гласове и песни огласиха училищата, улиците на градове и села, читалища, музеи. Всяка година на този ден те провеждат своя най-тържествен пионерски сбор.

Салонът на кино „Искра“ във Велико Търново беше приютит поради неочаквания дъжд възпитаниците на основно училище „Вела Пискова“. Особено се възбужаха третокласниците, техните учители и родители. Тържествено произвучаха рапортът на дружинния председател: „Пионерите от дружина „Н. И. Вапцаров“ са готови за тържеството по случай 32-та годишнина на ДПО „Септември“ и приемането на чавдарчетата в редовете й“.

И след малко 138 третокласника с трепетни ръце развързаха сините връзки, за да затрепнат на гърдите им червената коприна на пионерите.

Този ден ще остане за тях паметен. Той ще остане в частната усмивка на Розалия от III-а клас (на снимката) — на всички нейни съученици, които закичиха на гърдите си със червеното знаме и китка здравец. Ще остане в радостта и безгрижното на дните им, в мечтите на детството. А клетвените думи, произнесени в тържествената зала, ще ги следват за цял живот: „... да се учи и работя неуморно за цял живот. А клетвените думи, произнесени за цял живот: „... да се учи и работя неуморно за цял живот. А клетвените думи, произнесени за цял живот: „... да се учи и работя неуморно за цял живот.“

Донка ХРИСТОВА

Пред есенната сента

Вчера, в управление „Земеделие“, се състоя съвместно заседание на секцията по зърнените култури и комисията за контрол на качеството на есенната сента. В него участваха и академик Павел Попов, председател на научно-производствения съвет на окръга. Обсъдени бяха въпросите по подготовката и организацията на сента на ечемик и дивелца.

В своето изказване акад. П. Попов обърна особено внимание на бъдещото прибиране на предпестивените — царевица и захарно цекло и на качеството на предпестивената подготовка на площите.

Той видя всичко. Ужасите на войната. Устрема на революцията. Преизподията на терора. Опиянетието от народната победа. Той преживя всичко. Нежна любов. Люта омраза. Жестокостта на враговете. Несправедливостта на своите. Въдхновенето над белия лист. И много пъти своята собствена смърт... Биографията му е лишена от главолонни събития, но вътрешният му живот, побрал в себе си поета и трагедията на цялата епоха, тънне от съблъсъците и съдбовни конфликти. В ума и сърцето му се мяхаха мъгли, чинто отблясци личат в хлядите страници на личния му дневник.

Той устоя на всичко. До септември си дъх остана верен на Комунистическата партия. И на себе си. Не се

поддаде на унинието. И на събланието. Устоя дори не смъртта. За лекарите е безнадежден случай — те го погребваха всеки месец. А той водеше борба за всеки миг. И отвоюва от смъртта цели 10 години. Но и те бяха гвърде малко, за да се осъществи всичко замислено — го далеч надхвърляше възможностите дори на един цял човешки живот.

След като прочете неговите тетрадки-дневници, Николай Лилиев промълви: „Много съм ходил по света, но такъв човек не съм срещал.“

Рабиндранат Тагор се изуми от неговия свършен английски език и още повече от факта, че го е учил със сем сам, без да е излизал дори един ден в чужбина. И му поднесе портрета си с дарствен надпис. А той знаеше още руски, френски, немски и италиански.

След срещата си с него Вапцаров възкликна: „Прекрасен човек!“

По широтата на ерудцията Христо Радевски го поставя редом с Тодор Павлов и Георги Бакалов. И добавя: „Той имаше всички данни да стане блестящ писател или първокласен учен.“

Георги Караславов го смята за свой учител в журналистиката.

Литературният критик Иван Мешков пише, че хора като него се раждат веднъж на сто години.

Тодор Генов го нарече мъдрец.

И ако тези оценки и сравнения не са сторят преселени, в това няма да има нищо чудно: ние почти нищо не знаем за Димитър Найденов.

Той наистина малко мислеше за своето бъдещество. Приживе правеше всичко възможно да остане в сянка, незабележим както за читателите, така и за полицията. Блестящите му статии, белетки, фейлетони, подписани с различни псевдоними, са пръснати по вестници и списания, излизали от 1920 до 1946 г. Не по-малко са и работите му, невидими и досега бля свет. И все пак пълна представа за него като човек, революционер, комунист, журналист, хуморист, писател, езиковед и погледът може да се добие само след като се прочетат и оцелелите му писма и дневници. В тях е целият Димитър Найденов — такъв, какъвто е бил: щедро надарен творец, критично мислеща личност, блестящ партийен публицист, интелектуалец от първа величина.

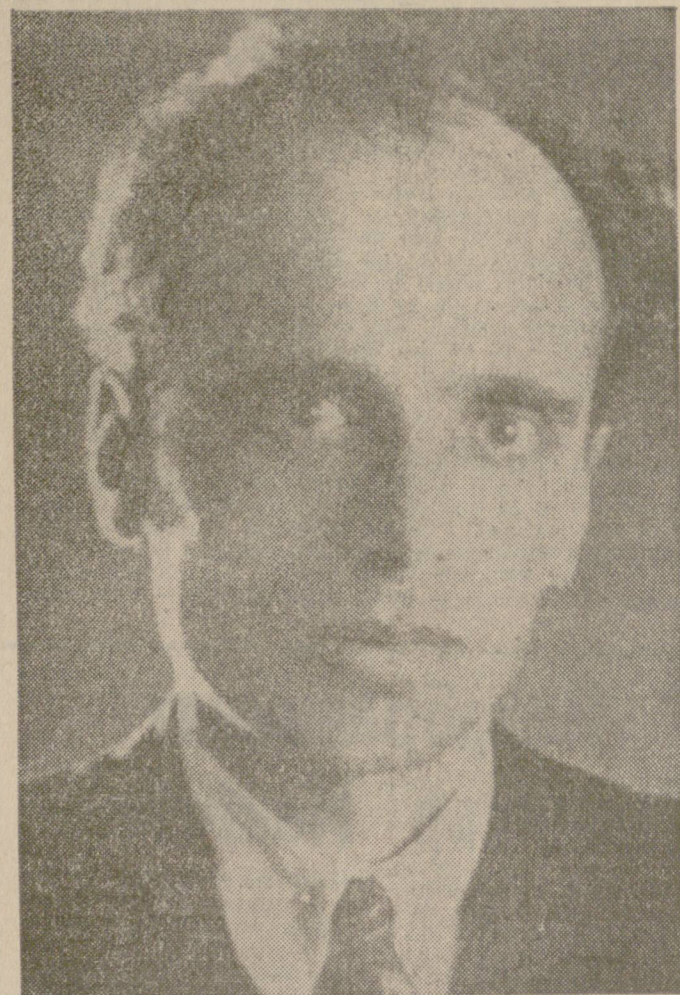
Градският комитет на БКП, градският съвет за изкуство и култура, дружината на учениците в окръга, окръжният комитет на ДП „Д. Найденов“ — Великият вечер по случай 80-годишнина от рождението на Димитър Найденов.

Юбилейната вечер ще се състои на 27 септември, понеделник, от 18 часа в салона на Профсъюзния дом на културата — В. Търново.

80 години от рождението

на Димитър Найденов

Блестящ партийен публицист

Той видя всичко.

Ужасите на войната. Устрема на революцията. Преизподията на терора. Опиянетието от народната победа.

Той преживя всичко.

Нежна любов. Люта омраза. Жестокостта на враговете. Несправедливостта на своите. Въдхновенето над белия лист. И много пъти своята собствена смърт... Биографията му е лишена от главолонни събития, но вътрешният му живот, побрал в себе си поета и трагедията на цялата епоха, тънне от съблъсъците и съдбовни конфликти. В ума и сърцето му се мяхаха мъгли, чинто отблясци личат в хлядите страници на личния му дневник.

Той устоя на всичко.

До септември си дъх остана верен на Комунистическата партия. И на себе си. Не се

СКЪПИ ГОСТИ НА ОКРЪГА

На 22 и 23 септември във Велико Търново и окръга гостуваха преминаващи и странни по поканата на редакцията на сп. „Известия“ Михаил Чепакоски, кандидат на философските науки, отговорен секретар на списание „Комунист“.

Скътният съветски гост се запозна с работата на Завода за паметници устройства във Велико Търново и Винарския завод в Лясковец, разгледа забележителностите на старинния град.

В четвъртък той бе приет от първия секретар на Окръжния комитет на БКП Никола Василев, който го запозна със социално-икономическото развитие на окръга и със задачите, които решиха окръжната партийна организация.

По покана на Републанския съвет на дружество за разпространение на научни знания „Георги Кирков“ в нашата страна преминава д-р Зигфрид Пенцел, член на окръжния съвет на Републанския съвет на Дружеството за разпространение на научни знания „Георги Кирков“ във Велико Търново. Във Ветеринарния институт, Окръжния стоматологична поликлиника и Окръжния пътно управление във Велико Търново той изнесе лекции за решенията на IX конгрес на ГЕСП.

На 22 и 23 септември д-р Зигфрид Пенцел бе скът гост на Окръжния съвет на дружество за разпространение на научни знания „Георги Кирков“ във Велико Търново. Във Ветеринарния институт, Окръжния стоматологична поликлиника и Окръжния пътно управление във Велико Търново той изнесе лекции за решенията на IX конгрес на ГЕСП.

Метър ЛАМБРИНОВ

Неговият подвиг е най-труден

Димитър Найденов е колкото трагична, толкова и героична личност. Неговият подвиг е най-трудният. Той на блява само за миг, а изпълва целия му живот. Живот, който в тъй слат с най-бурната епоха в нашата история, че най-големите нейни събития са едновременно и събития в личната му биография.

Подобно на цяла плеяда яри имена Д. Найденов израства и се оформя в революционния кипещ след победата на Великия октомври, в неповторимата атмосфера на грандиозните промени, разтърсващи света, в драматичните събития и изпитания, през които преминава българската комунистическа партия в периода между двете световни войни.

Димитър Найденов споделя и съдбата на повечето творци от своето време — и той като тях е лишен от възможността да създаде велико, на което е способен. За нашата национална култура от паметна са характерни недовършените пени и недостроените храмове. Не прави изключения и по-новото време.

Наричат България страна на убитите поети. Не става дума само за физическото им унищожение, макар че майка са страните. Издано така брутално и погосовно са ги изстребвали. Дори ние, те пак стават жертва ако не на грубите политически иррационални, то на техните социални условия. Колко по-благословен да бъде нашата литература и цялата ни култура изобщо, ако не беше „жълтата гостенка“, отнекла живота на толкова талантливи творци!

Буржуазното общество у нас трябва да отговаря пред съда на историята не само за избитите и избесените, но и за всички ония, които имало време да творят поради вечната грима за хляба, и за всички ония, които изменили на себе си, за да си го осигурят.

Нашата култура познава много творци, достатъчно бегунци, за да се отдават само на творчеството и не познава нито един менист. Трудно можем да си представим друг културен, създаван при по-неблагоприятни условия.

Димитър Найденов живее и твори при възможно най-тежки обстоятелства — лични и обществени — и ако тряб

ва да се удивляваме на нещо, то е, че все пак е успял да стори толкова много! Разбира се, ние никога няма да преидаем да съжаляваме, че толкова и такива негови трудове са останали недовършени. Безсмислено е и да дадем какво би могъл да даде, ако вместо журналистиката би избрал попрището на науката, литературната критика или художественото творчество. Защото неговото публицистично дело — такова, каквото е — е достатъчно значително, за да му осигури най-трайно място в нашата национална култура. И ако трябва само с няколко думи да се определи неговото значение, би трябвало да кажем: това е Христо Смирненски за пролетарската поезия и Александър Желков — за пролетарското изкуство, това е Димитър Найденов за партийната публицистика. И за националната.

Като всеки голям творец той и днес е наш съвременник. Остарели са походите, по които е писал, но не и истините, които е изричал. Целият му жизнен и творчески път още веднъж доказва, че голям журналист може да бъде само оня, който е ярка и богата личност, който не изоставя ни то крачка от своето време, за което журналистиката не е просто начин на препитание, а призвание и съдба.

Димитър Найденов е завършен, цялостен образ на партияния журналист, за когото работата в печата не е просто служба, а изключително важно партийно дело, творческо горение „от двата края“ в името на най-възвишения човешки идеал.

Ето защо неговият пример е толкова нужен и на днешното поколение български журналисти, на които той завеща да пишат така, че вестникът да пази в ръцете на чиста тежа.

Разбира се, значението на неговото творческо наследство не се ограничава само в областта на журналистиката, а докосва и много други области на духовния ни живот изобщо. Но, за да се оцени истински, то трябва да стане достояние на нашата общественост. И няма съмнение, че това ще бъде радостен празник за националната ни култура.

ПЛАМЕНЕН РЕВОЛЮЦИОНЕР И ПУБЛИЦИСТ

В своята осемдесет и пет годишна история великото новостна партийна организация възпита редица видни дейци. Между тях блясва името на пламенния комунист и публицист Димитър Найденов.

Роден е на 27 септември 1896 година в семейството на скромни служители. Проявява се като талантлив ученик. Изучава усилено чужди езици, запознава се със социалистическите идеи. В последните класове на гимназията вала двама добри руски и френски. През пролетта на 1917 година започва да изучава немски и английски.

През този период изпълнен с големи политически събития, Димитър Найденов преминава на твърди социалистически позиции. Затова не е изненада, когато през 1919 година го видях в партийния клуб на улица „Опълченска“. Партийният секретар прочете молбата му за приемане в Партията. Всички единодушно гласуваха. Активно се включи в агитаторската дейност на Партията. За участието му в митинга срещу Нойския договор, състоял се на 30 септември 1919 година във Велико Търново, бе задържан, заедно с членове на Окръжния комитет и други активисти. Това бе първото му бойно кръщение.

Той бе скоро оценен от видния пролетарски деец Никола Габровски, който го препоръча на Христо Кабакичев, тогава главен редактор на „Работнически вестник“. Оформен комунист, със сериозни журналистически познания, Димитър Найденов намира най-сетне истинското си призвание. Тук той бързо се издига до завеждащ отдел „Външнополитически“, за което му помагало владението на много езици и неговата марксистическа подготовка.

След забраната на БКП Найденов израсна като професионален революционер. Той сътрудничи в почти всички легални и нелегални вестници, някои от които органи на БКП и РП — „Ехо“, „Новини“, „Поглед“, „Накованна“, „Жуел“, „Релеф“, „Работническо дело“, „Лич“, „Звезда“. Пише по най-парливите вътрешни и международни въпроси. Тези вестници и списания изиграха огромна роля за укрепване на революционното съзнание на масите, за разобличаването на фашизма, за защита интересите на трудещите се срещу безправията и експлоатацията. По това време написа книгата „Петгодишният план“, единствената

по реда си за социалистическия строй в България.

През 1926 година заедно с Найденов излязохме от затвора и записахме право. Наехме квартира и започнахме да се готвим за изпити. Паметно ще остане времето, прекарано с него. Беше сърдечен, внимателен, истински другар. Приятно бе да разговаряш с такъв човек. Обичаше хумора, в много неща виждаше комичното и искрено, от сърце се смееше. За върши следването, но никога не мислеше да упражнява професията си. Адвокатската му фирма беше само параван за истинското му призвание — публицистиката, професия, с която си остана до края на живота. Той, който имаше знания и талант, да направи голяма кариера, постави живота си на делото на Партията, на работническата класа, на народа.

Никога не се самозатваряше, неговата скромност е посланик. Много от статиите и фейлетоните му не са сега подигни. С каква жар той пишеше за Съветския съюз. Във в. „Зора“ се помести репортаж, пълен с най-делини цветове за живота в Москва.

Найденов отговаря на автора с уничижителна статия: „Господи, от „Зора“ прилича на сани, която като але за в някой дворец, няма да погледне каква е архитектурата му, а ще дири дали няма да намери смет из гилите, за да си завре там зурла“.

Като публицист той проявява блестящи качества. Като журналист близкият му приятел Христо Радевски поставя името му наред с имената на Димитър Влагов, Гаврил Георгиев, Георги Киров, Георги Димитров, Васил Коларов и Христо Кабакичев.

„Винаги когато вестникът е бил в моят ръц, пише Найденов, позунг ми е бил: „По позицията на противника“ „Огън!“. И сега казвам: „Огън!“, без огън не може.“ И той не измени на това свое верую до края на живота си.

Дълбоко беше убеден в правотата и неизбежната победа на комунизма, ненавиждаше мракобесието и безразличието. Без да е излизал вън от пределите на страната, ала дееше до съвършенство немски, английски, френски и руски. През 1926 година придружавал гостуващия в нашата страна Рабиндранат Тагоре. Видният гост се възхитил от неговия

английски език. Другарите, които са работили с него, възторгено го рът за грижите му за хубав, чист български език. Той, който знаеше толкова езици, никога не си служеше с чужди думи.

Нашите списания и вестници бяха подложени на най-свирепа цензура. Редакторите им работеха при най-мизерни условия, при постоянни наплывания от нацистката и белгик. За редакторската дейност Димитър Найденов е многократно задържан и съден. Но той проявя изумителна на твърдост и издръжливост. Непокорим комунист, той отдаде всичките си сили за укрепване на революционния печат. Този наглед тих и спокоен човек, с разклатено здраве, беше непримирим към враговете на трудещите се.

Но неговият слаб организъм не можа да издържи. През 1935 г., след като беше назначен на работа в съветската легация в София, забележи тежко от туберкулоза. Десет години се бори да победя болестта. През това време постоянно следеше събитията по света и у нас и продължаваше да сътрудничи в печата.

С радост посрещаша свободата. Въпреки болестта си, той участва активно в укрепването на народната власт, публикува в партийния печат редица статии и фейлетони.

Прочел от вестниците за съставя на народния съд във Велико Търново, ми изпрати възторжено писмо — с познания ми дребни и красиви черти, пълно с хумор и оптимизъм. Но мажид редовите се четеше голямата му горест, че в това героично време, което той дълго очакваше, не в сред другарите си. На 22 март 1946 година Димитър Найденов ни напусна завинаги, ненавършил петдесет години.

Поревненето му се извърши във Велико Търново. Въдхновено слово на гроба му от името на ЦК на БКП, произнесе другарят Георги Караславов. От името на градския комитет на Партията описа живота и делото на този прекрасен комунист.

Партийната организация във Велико Търново може да се гордее, че наред с Никола Габровски възпита верния син на народа, пламенния революционер и публицист Димитър Найденов.

Петър ГЕОРГИЕВ

Незабравимият Димитър Найденов

„Трудно ми е да повярвам, че вече тридесет години изминаха от оня мартенски ден на 1946, когато ни напусна завинаги Димитър Найденов. Човекът, който беше надарен с толкова много добродетели и толкова способности беше възпитан в него природата. Само атлетическа сила и здраве нямаше. Нападнат от няколко болести едновременно, той воюваше мъжествено с тях и колкото беше слаб физически, толкова силен и непоклоним беше духом. Дълбоко убеден привърженик и пропагандист на най-важното учение, той беше принуден да живее почти аскетически поради здравето си и всекидневната претрупаност с работа. Веднъж му се оплаках, че страдам от главоболие. „Аз — каза — почти половината си работоспособност губя от това главоболие“.

Сух, строг, скромно и чисто облечен, той винаги хоаше с чанта под мишницата и в чантата му винаги имаше вестници, изрезки от вестници или някакъв ръкопис. Вънрешт му беше енергичен и устремен и като те срещне, ще те спре, ще те ръкува силно с жестицията си, ръка и ще те запита как си. Тоя вечно заргичен и е болезнено лице човек умееше да се шегува както никой друг. И, разбира се, да поема шегите като роден хуморист. Чуеше ли нещо духовито, по месетите му устни изгряваше спотаяваната усмивка, а ако разкажат е много смешен — избухваше в смях, който сякаш се мъчеше да слържа. Нещо срамежливо имаше в смяха и в разговорите му, макар че не можеше да не чувстваше превъзходността си над своя събеседник. Тая срамежливост идеше от бляшената му скромност.

Беше винаги гладко избръснат и подстриган. Само в за твората и в Искренкия сапаториум беше си пуснал на шегта брада. А миналата годи на излезе книгата с неговите статии и не знам защо на корината е представен с брада. А в самата книга — точно обратното на портрета — така избръснат, че не можеш го позна. Най-хубавите му работи — невякловени в нея. И тя не дава никаква представа за неговата всеобхватна журналистическа и писателска работа.

Който е дружил, работил и разговарял с него и който се е ровил в неговите дневници, писма, статии по най-различни въпроси, който е чел художествените му прози, веднага — за съжаление някой недовършени — той не може да не бъде очарован от тази умна, чиста и асе-странно развита духовно личност. Още от ученическите си години пише дълги писма до своите приятели и води дневници, които учудват със своята проблемност, мъдрост и знание. Още тогава — без да е излизал от България — почна да изучава чужди езици и като студент и журналист вече знае основно руски, френски, немски и английски. А в едно писмо пише, че научил и италиански. От славянските езици се ползваше като филолог. Вече работейки като журналист в работническия печат започна да работи по неговото обзаване не се ограничаваше с тия специалности. Той познаваше добре историята, фи-

лософията, географията, политиката, а като пролетарски журналист, разбира се, историята на работническото движение. Тия неговши широки знания и природния му дар да владее речта му отнеждат място между първенците на нашето пропагандно слово.

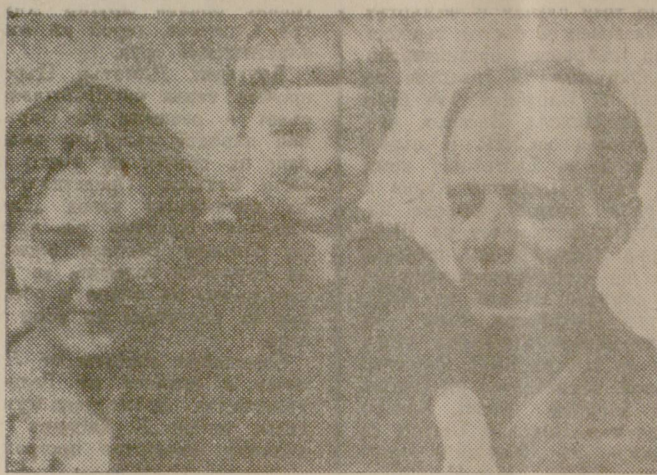
Аз имах щастието да работя с този човек и съм го наблюдавал как се трудил над своите и чуждите ръкописи. Той не се гнушеше и от най-черна журналистическа работа — да поправя чужди, в повечето случаи неграмотни статии и дописки. И умееше така да изнеди водата от тях, че да остави само есенца, което е съществено и остро. Много от своите статии на злободневни теми пишеше в самата редакция. При това в ония примитивни условия, когато нашите редакции нямали нито отделни кабинети, нито може човек да се уедини в съсредоточие, нито справочна литература. Всички бяхме в една стая, в която всеки момент можеше да нахълтаят по лиса. Найденов се съсредоточаваше в себе си, сякаш край него няма хора, и най-често след дълго обмисляне всяко изречение. Почеркът му беше красив, равен, етичен и пречетлив от машинопис. Тогава в нашите редакции нямаше пишеш машини. Вечно би вавше на ръка. Неговият ръкопис се отличаваше от другите ръкописи и в това, че там почти не се срещаше задраскана дума. Той велико задраскаше и редактираше в ума си — преида да го напише. И винаги познаваше добре неговията на въпроса, по който пишеше. И това правеше статията му богато аргументирана и логична. Нему беше противен журналистката, който само казва, а не доказва, която пропаганда, а не убеждава. И на тая тема на писа студия, за съжаление незавършена, която и до днес не е видяла бял свят.

Един от силните недостатъци на повечето журналисти, който особено го дразнеше, е не само общата неподготвеност, но езиковата неграмотност. Църковласен филолог, той пишеше на чист, ясен и разбираем за всички български езици. И няколко пъти писа остри и убедителни статии против езиковата немара. Защото според него журналистът е като войник, който трябва постоянно да държи чисто оръжието си. Тоест, словото си.

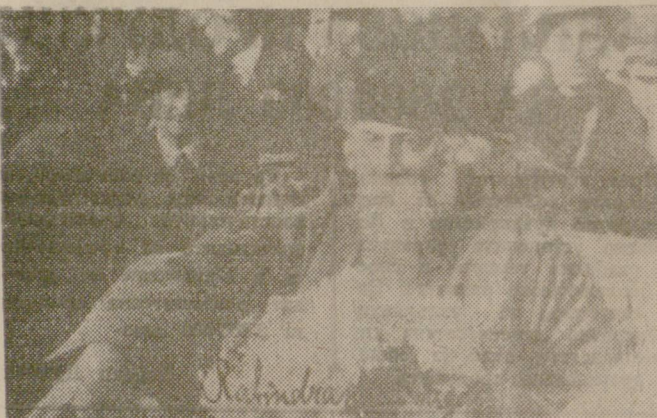
Ето вече тридесет години, откак не е между нас и зная, че не чете това, което пише. Но винаги, когато дам нещо за печат, ме жингова плаха мисъл: „Какво ли би казал Митю — така му виквахме помежду си — за това мое съчинение?“ Толкова дълбоко е влязъл той в съзнанието ми като образец на журналистическа и писателска грамотност, като висша мярка на гражданска добросъвестност и принципалност.

И трябва дълбоко да се съжалява, че неговите най-хубави произведения, които не звучат с пълна сила и в днешния ден, все още не са издадени. Че и масовият читател и младите — и не само младите — работници в нашата пропаганда не познават творчеството на тоя класик на българската журналистика.

Хр. РАДЕВСКИ

Д. Найденов с жена си и сина си — 3 април 1932 г.

Саморъчният подпис на Рабиндранат Тагоре, даден на Димитър Найденов след интервюто в хотел „Империал“ — ноември 1926 година.

Скъп, обичан другар

„Съвсем друг е Димитър Найденов през 1914 година. Събитията са го отрезвили. Освен това той се сдружава с ученици, които не скриват симпатиите си към социализма.“

Един от тях е Никола Кабакичев от село Кесарево. Те се запознават през 1914 година, когато Кабакичев напуска цименската гимназия и се прехвърля във Велико Търново, за да продължи образованието си. В Шумен той е участвувал в нелегален марксистически кръжок и туя също дили съмишленници. На квартира се настанява в турската махала, недалеч от дома на Димитър Найденов, и двамата скоро стават неразделни. За Кабакичев Димитър Найденов пише в дневника си, че не само го уважавал, но и го обичал. През последната година в гимназията той е най-близкият му приятел.

(Из „Димитър Найденов — познатият и неизвестният“ от Филип ПАНАЙОТОВ.)

Замолихме нашия сътрудник в Кесарево Димитър МИХАЙЛОВ да се срещне с Никола КАБАКИЧЕВ.

Влизам в малкия личен музей на бай Колю Кабакичев. Дълги години той събира материали за съпротивителното движение, за историята на Кесарево и грижливо ги съх

та гимназия във Велико Търново. Всяка сутрин настигах едно симпатично момче, средно на ръст, с топли пронизващи очи и високо изпъкнало чело. Веднаж се бе зачело в някаква книга на френски. Поздравих го: „Бонжур!“ То спря и заговори на френски. Станал пишман, че се заках чих, но как да е, запознахме се.

Още тогава той знаеше от лично френски и руски, а по сле научи немски, английски, италиански. Имаше страшно памет! Езиците му се отдаваха. Често идваше в квартирата ми. На пръв поглед мълчалив, стреснителен, той често пускаше такива шег и остроумия, че квартирата ми, в която винаги имаше 4—5 души, се тресеше от смех.

Мечташе да запие медицина. По този повод ми писа: „Золотое сердце, Стига да намера това, ко

то търся. То даже ще ми бъде много. Ако стаия доктор, ще станам много по-богат, отколкото искам, та може парите да ме развалат. Скромният, необезбеляван, но богат с вътрешни преживявания живот е много по-целесителен, отколкото този на алцик за богатство и почести“.

Европейската война ни раздели. През есента на 1918 година Митю ми дойде на гости в Кесарево и оттогава възстановихме връзките си.

През юли 1919 година ми писа дълго писмо, в което борисувахе революционната ситуация в България: „Набляжава деня, когато то думите на Вотея ще викне: „Хайб или свинец!“. Който е бил 3 години по заповед, той ще се бие 3 недели по своя воля за свой и народни интереси“.

През пролетта на 1919 година Димитър Найденов започна активна пропаганда и революционна дейност. „Трябваше — писа ми той, — за кратко време да привлечем колкото се може повече хора, защото решителният час наблизява“.

Беше талантлив журналист. В „Поглед“ с жар четяхме неговите статии за успешните на Съветския съюз в изпъването на първия петгодишен план.

През 1946 година научих, че е в Швейцария и отидох да го видя. Болестта вече го бе сломила, но като ме видя, намери сили, усмихна се и каза през съзвиз:

— Е, Колю, докачахме своя бодата, живи бяхме да се видим.

Спомняхме си ученическите години, посмахме се със съзвиз и се разделихме. След един месец, на 22 март 1946 година, почина. Загубих един скъп, обичан другар.

Мисли на Димитър Найденов

„Аз днес съм във възторг от болшевиките, защото те са единичните прави и защото те извършват едно велико дело, може би най-великото в световната история. И ще им помагам — може да ста не нужда и с живота си“.

„Нужна е една власт, излязла от широките недра на народните маси и опряна на тяхното доверие и съдействие. Само тя ще може успешно да брани независимостта на страната и да тури ред на мястото на сегашния хаос“.

„Сибир — чудното на белешето, Сибир прилича на едно съккпоенце, саядъче, излюкът на което още не е намерен. Шемият много години и пар събит Сибир. Сибирът ни на торбите и заточенията не се превърне в пълноту бозне с мощна индустрия и високо културно стопанство от световно значение“.

„Аз не съм свинец. Вярно в крайната победа, нито виждам как героично се бият съветските нации. Но мога вира не с сляпа“.

„8 септември В един и по лопина радиото съобщих, че не каже няколко важни съобщения но ни измъкна за чакане ила час и половина, през който време свиря речеки и английски иладеи. Най-после каза, че Филмов е в оставка и че от днес 4 часа след обед, сме във война с Германия. И най-важното — от 9 и обтозия часа руски войски навлизат откъм Добрулжа, пострешни без съпротива и със съдействието. Аз лежа пал в пот и по лието ми се роиат съзвиз на близкото ми бъдеще: „Ай бонжур, ай ден. Затварям очи отвори ги — не е сън“.

9 септември, ИСТОРИЧЕСКИ ДЕН!

В Завода за изкуствена коприна към СХК „Свилюза“ — Свищов успешно се усвоява новото производство. Голям дял за това имат и работничките Анаета Георгиева, Даника Ангелова, Айделен Илязова, Савка Иванова, Величка Енчева и секционният майстор Данило Райков.

РАДВАЩА РАВНОСМЕТКА

Резултатите от Деветия преглед на ТНТМ — основа за нови творчески завоевания

Девят преглед на ТНТМ мога да назовават с гордост, отряди на младешкия им принос в борбата за повишаване производителността на труда и научно-техническата подготовка за ефективно реализиране в производството знания и уменията на всеки млад човек.

Комсомолските дружества и организации, пионерските дружини и отряди извършиха упорит и целенасочен работа за по-нататъшно издължаване на основните изследвания, преобръщи в задачи, които поставиха политическо на ЦК на БКП и Девят преглед на ЦК на ДКМС. В резултат на това в окръга бяха изградени по 24 клуба за ТНТМ, като броят им нарасна от 157 на 171. В различните форми на прегледа се включиха 47 144 пионери, средно по 14 души на клуб, а работнически клубове, студентски, младежки, кооператори, младежи и не само селскостопански специалности. В постоянни действащите форми на прегледа се включиха 16 000 души.

В основни линии системата за ТНТМ в окръга е изградена. Това излезе в категорията за учащата се младеж. Има какво да се желае по отношение на системата в давателите и предприемачите и най-вече в предприемачите от сферата на обслужването, търговията, транспорта и строителството. Все още не е ясно до каква степен са изградени на местните младежки клубове, които изключват изследванията, които бяха постигнати в ПАР — Г. Оряховица, в другите селскостопански комплекси и в клоните на предприемачите се включват почти нито.

Не е решена докрай задачата за масовизиране на движението сред учениците от селските училища. Не е реализирано напълно и намерата за изграждане на общински клубове за ТНТМ в малките села, които да организират и подпомагат дейността както на училищата, така и на младежките работнически кооператори.

През Деветия преглед на ТНТМ в много организации и дружества се постигнаха успехи в научно-техническата пропаганда. Наред с традиционните радиопредавания по градския радиовъзел във Велико Търново, по много заводски и училищни радиорейди се излъчваха материали, посветени на науката и техниката, подготвени от активисти на движението. Градският комитет на ДКМС в Г. Оряховица успя да раздвижи заводските и училищните комитети на Комсомола и клубните ръководства и на местните прегледи се появиха много печатни материали — дипломи, справочници, каталози, табла. Заслужава да посочим успехите на ТЕТ „Ломоносов“, МЗ „Янтра“, ТМТ „Х. Стоянов“, Захарен комбинат.

Станалият вече традиция фотоконкурс във Велико Търново показва нарасналите възможности на училищните и заводските фотосекции в Строителния техникум, СКТУ по строителство, Проектантска организация, Икономически техникум. Създаването на любителски филми е едно от добрите начинания, пренебени и в дейността на клубовете за ТНТМ не само в Захарния комбинат, но и в много от предприемачи и училища.

Друго важно направление в дейността на техникеското и научно-техническата подготовка. От трудова младеж на окръга 643 младежи повишаха своето образование

ние по вечерен и заочен път. Други 560 са обхванати в заводските паралелки на ПУЦ. Към заводите, предприятията и АПК има изградени десетки кръжоци. По време на заключителния етап на Деветия окръжен преглед на ТНТМ са проведени 237 конкурса-състезания „Най-добър млад майстор“ сред работничката младеж.

Овладеването на втора професия за работниците и на селскостопанска машина за младежите, работещи и живеещи на село, е задача нова, по която вече работят младежките работници от МЗ „Червена звезда“.

Въпросът за научно-техническата подготовка на учащата се младеж е пряко свързан с професионалното ориентиране и подготовката на учениците за включване в производството.

В началните и основни училища на окръга са изградени много кръжоци по фундаменталните науки и по приложно-техническите дисциплини. Създадени са 10 учебно-производствени комплекси.

В окръга се роди една много ефикасна форма по научно-техническата подготовка на учащата се младеж — пренасянето дейността на пионерските кръжоци в СКТУ. Петнадесет пионерски кръжоци се провеждат в СКТУ, като ползват богатата им материална база и висококвалифицирани учители-специалисти.

Студентите от двете висши учебни заведения на окръга тази година се включиха по-активно в републиканските студентски научни сесии и олимпиади. Организиран са 14 научни сесии, като две от тях бяха с участие на студенти от други страни и 4 олимпиади.

Истинското призвание на движението за ТНТМ се проявява в направлението „Техническо и научно творчество“. Радостен е фактът, че от година на година разработките по линията на ТНТМ губят своя самостоятелност и се насочват пряко към производството и учебния процес.

През Деветия преглед на ТНТМ в окръга бяха изградени 442 младежки творчески колектива от работници, кооператори, ученици и студенти, като решиха 416 теми, като повече от половината са внедрени и икономическият ефект от тях е 2 543 000 лв. Само за шест месеца на тази година в Окръжния център за ТНТМ са регистрирани 33 договора на младежки конструкторско-технологични бригади за работа в извънработно време.

С най-много и ефективни разработки през прегледа се представят младежките работници и специалисти от ЗЗУ, БЗЗ, а затова за внедряване на местната промишленост в Търново, МЗ „Енчо Стойков“ — Лясковец, Захарния комбинат — Г. Оряховица, Завода за

телевизори и радиоприемници — В. Търново, III елсекция, МЗ „Янтра“ — Г. Оряховица, ХК „Свилюза“ — Свищов.

Проявите на учащата се младеж пред Деветия преглед на ТНТМ будят основателна гордост. Все повече средношколци, особено от техникумите, се заемат в колективи или сами със своите дипломи работи да решават въпроси на производството.

Специално внимание заслужават клубовете за ТНТМ към средните професионално-технически училища. Всички СКТУ участват в разработките в прегледа на ТНТМ. Особено активни бяха колективите на СКТУ по строителство „К. Финет“, СКТУ по строителство — Свищов, СКТУ по машиностроение — Павликени и Дебелец, СКТУ по комунално-битови услуги.

Юбилейният Десети преглед на ТНТМ вече започна. Младежта трябва да се включи още по-активно в различните му форми.

инж. Цанко МАРКОВ,
директор на Окръжния център за ТНТМ

Кина ТАСЕВА

Групният майстор Христо Биков от екипировъчния цех в Завода за инструментална екипировка в Долна Оряховица дава указания на студентката Стоянка Дервиншева за центровка на уредите.

Снимка Т. ХАЛАДЖОВ

При новите последователи на Н. Злобин

В Павликени — още една бригада по пътя на Николай Злобин — Необходима среща между новодошци и изпълнители

Обикновена утринна суетня на новостроящия се жилищен блок на бул. „Г. Димитров“ в Павликени. От бригадир Никола Тодоров и техническия ръководител на обекта Иван Николов научаваме интересни подробности. Жилищният блок ще бъде на шест етажа, с 45 апартамента, първият в града, с асансьорна уредба, със сметботурби и противоземетръсен шайб. Строителството се извършва по метода пакетно-повдигани плочи.

Всички стъпки или основи те, които са захванали здраво, земята е бетон и стомана, с 4,5 метра под равнината. Надичието на елвна изворна вода, споделят те, удължи работата по стъпките с няколко месеца и създаде твърде големи трудности.

По възраст утринните последователи на Н. Злобин са истински „буке“, в който мо

жете да видите вече 71-годишния дядо Тодор Николов, 33-годишния Димитър Нефтилаков, който след завършване на сградостроителното училище, вече десет години, е по строителните обекти, 30-годишния Иван Пърданов и други. Тази бригада е преминала през строителните скелни на керамичния завод в Бутово, Завода за телени изделия в Сухинадол, на МЗ „Заря“ в Павликени и други. Досегашните успехи на бригадата са плод на социалистическия стремеж и голямата ѝ дружина, която парче в нея. Този русолюб, с блага усмивка бригадир-строител е едва 45-годишен, а вече три десетилетия от живота му преминават на скелните, ерех тухлите и бетона, с мириса на хоросана. С Мистрията и от веса той е бил в София и Плевен, а от много години — в Павликени. За десетилет-

ния му труд в строителството, за цеговия майсторство и умение да ръководи своите колеги през 1955 година получава бронзов, а през 1970 година — и Нарoden орден на труда, сребреник.

Минаваме по етажите. Няма да мине и година и тук ще блисне от красотата и уют. За миг ме осени мисълта — не си спомням ли за тези груби строители? За съжаление, отговорът, който намерих в съзнанието си, леко ме смути. Има новодошци, за които строителите останаха неизвестни. Сповалям с бригадир — защо на подложно място в блока не се поставя някаква табелка с имената на тези, които са го изградили? Молята плещ ва ед на среща на строители и новодошци също се приема от бригадир.

Атанас ПАСКАЛЕВ

ПОДОБРЯВА СЕ ТЪРГОВСКОТО ОБСЛУЖВАНЕ

Ръководството на СД „Търговия на дребно“, клон — Свищов, въведе нова форма на обслужване в още два търговски обекта за промишлени стоки. Наскорко магазинът за продажба на дамски и мъжки обувки на ул. „Цар Освободител“ посрещна своите клиенти в добре подредена търговска зала. Нова придобивка за населението е и специализиранят магазин за детски обувки. Стоките в двата магазина са на свободен достъп, което дава възможност на търговските работници да бъдат още по-добри консултанти на многобройните клиенти.

В двата магазина са създадени добри условия за повишаване културата на търговското обслужване.

ст. н. с. к. с. н. Стоян ЦВЕТКОВ

На трудов пост

Всяка заран един мъж на средна възраст поздравява изграждащото слънце. Двадесет години вече Иван Иванов от Виноград знамаша то аз път. Двадесет години той е овчар в стопанството и не се е поера мил в работата си. С произволствените си успехи винаги е бил сред челните. И тази година от 240 овце той получи 316 агнета, прензлът вил плаща за млякото с над 900 литра.

Стефка ГРАДИНАРОВА

Тритикале — една нова зърнено-житна култура

През последните години няма друга зърнено-житна култура, която да е предизвикала толкова голям научен интерес сред селекционерите и генетиките от много страни в света, както тритикалето. Идеята да се съчетаят в един растителен организъм ценните качества на ръжта — висока студостойчивост, бърз темп на отравяване рано през пролетта и невзискателност към почвеното плодородие с тези на пшеницата — висока продуктивност и качество на глутена — е била постоянна примамлива цел на учените още от 1876 г. Трябваше да изминат близо 100 години от първите опити по кръстосването на пшеницата и ръжта, за да се достигне в днешно време до реализирането на тази цел и създаването на първите високопродуктивни сортове от тритикале. Наличието в зърното на тази нова зърнено-житна култура на високо съдържание на протеин дава основание на мнозина изследователи да считат, че тритикалето може революционно да реши проблема при търсенето на резерви от белтъци за изхранване на човечеството.

то и задоволяване нуждите на животновъдството.

През 1967 г. в Института по пшеницата и слънчогледа край Генерал Тошево беше създадено по експериментален път първото българско 42-хромозомно тритикале. С неговото получаване нашата страна се нареди на седмо място в света, след СССР, САЩ, Унгария, Япония, Испания и Мексико.

Изведените в Института в продължение на 3 години сравнителни сортови опити показаха, че тритикалето при тежка големи продуктивни възможности. За 3 години е получен среден добив от 668,3 кг при 504,3 кг за стандартния пшеничен сорт „Аврора“.

През 1976 г. имаме възможност да сравним продуктивните възможности на тритикалето с високопродуктивния отечествен пшеничен сорт Садово-1. Резултатите, макар и едногодишни, се оказали насърчителни. От тритикалето Т-АД-17-423 беше получен добив 847 кг при 824 кг за стандартна зима мека пшеница Садово-1.

Най-ценното качество на тритикалето е високото съдържание на протеин в зърното. В някои наши сортове това съдържание достига до 19,2 на сто при 13,9 на сто за пшеницата и 11,8 на сто за ечемика.

В последно време има данни, които показват, че висок процент протеин се съдържа не само в зърното, но и в зелените части на растението (дънцата и стъблата). Всичко това прави тритикалето изключително ценно не само като високобелтъчен концентрат фураж, но и като култура с големи предимства за целерастенино прибиране в млечно-вощна зрелост и притопване на качествен високотропинов елваж за животновъдството.

Този сорт се отличава с голяма пластичност, което му позволява да дава високи добиви както на богатите, така и на бедните с хумусно съдържание почви. Особено подходящи райони за отглеждане на тритикалето се считат палински и подпалински райони, почвите бедни на хумус и пещяливите почви по поречието на реките. Такива райони и почви има в почти всички окръзи и то в немалък размер. Това са райони, където получаването на високи добиви от интензивните сортове пшеница и царевича е затруднено. Именно тук тритикалето, като по-незаскителна култура, може да се окаже по-подходяща и да даде възможност за получаване на високи добиви в сравнение с пшеницата.

Първостепенна Окръжна болница „Д-р Ст. Черкезов“ — Велико Търново уведомява

населението на Велико Търново и Великотърновски район, че по решение на МНЗ от 1. X. 1976 г. преминава на малено работно време и 5-дневна работна седмица.

Във връзка с това се извършват следните промени в организацията на медицинското обслужване на населението.

I. В СЪБОТНИТЕ ДНИ

Поликлиниките и БНМП ще обслужват всички спешно и неотложно болни както следва:

В ГРАДСКА ПОЛИКЛИНИКА — ще работят от 7 до 13 часа участъков терапевт в кабинет № 2 и участъков педиатър в кабинет № 1.

Манипулации ще се правят в стая № 3 и по домовете от 7 до 18.30 ч.

Ще бъде отворен само входът към градската баня.

В ОКРЪЖНА ПОЛИКЛИНИКА — ще работят: участъков терапевт и педиатър от 7 до 13 часа и от 14 до 18 часа и регистратор от 7 до 13 часа и от 13.30 до 16 часа.

Ушен, очен, хирургичен, гинекологичен и неврологичен кабинети — от 9 до 13 часа.

Манипулации ще се извършват в поликлиниката от 7 до 13 часа.

Детската млечна кухня в събота няма да работи.

Бърза и неотложна медицинска помощ ще работи с подсилени екипи деенощно.

Населението в селата ще се обслужва от дежурен медицински работник с линейка, с работно място в здравната служба на централното селище.

Заявките за преглед ще се приемат по телефона в здравните служби и дежурния не съвет или пъломощничество.

Обслужването на приградските села се поема от БНМП.

II. В НЕДЕЛНИТЕ ДНИ

Обслужват се всички спешно и неотложно болни от В. Търново и приградските села от БНМП.

III. В ОСТАНАЛИТЕ ДНИ

Участъковите лекари в двете поликлиники ще работят на съпаловиден график от 7 до 19 часа.

Специализираните кабинети — по досегашните графици с удължение следобед от 15.30 до 18 часа. Само на отделни специалности часовете за свободен прием и прием по желание се изтеглят половин час напред.

За допълнителни справки могат да се използват телефоните: 2-35-22 за Градска поликлиника и 2-34-12 за Окръжна поликлиника и съответните графици пред регистратурите.

СКТУ по механизация на селското стопанство — Сухинадол търси да назначи

ДВАМА ИНСТРУКТОРИ на учебна кола ГАЗ-53 А, категория „С“.

Заплащане по щатна таблица.

Справка — на телефон 860, Сухинадол.

ПРОДАВАМ „Рено 8“, Велико Търново, „Димитър Полянов“ 8-а, телефон 2-29-09, след 17 часа — Цветков.

ПРОДАВАМ „Москвич 408-И“ — идеално запазен — 43 000 км, Миндия — Илия Авджиев.

ПРОДАВАМ „МЗ 150“, Велико Търново, „Н. Габровски“ № 43, Попови, III етаж.

ПРОДАВАМ „Жигули“, Велико Търново, телефон 2-36-72, 17.30 — 18.30 часа.

ПРОДАВАМ „Опел кадет“, Справка — с. Обединение, след 17 часа — Ангел Ганчев Димитров.

ПРОДАВАМ „Лена“ кола „Шкода 1000 МВ“. Справка — Велико Търново, „Йоановка“ № 5, телефон 2-52-65 — след 18 часа — Танчев.

ПРОДАВАМ „Москвич-408“ — комби, запазен. Справка — Габрово, ул. „Брянска“, 18, тел. 51—93 или 20—33 (по неделник до петък).

ПРОДАВАМ дворно място 700 кв. м., в Първомайци — 1. Справка — Йончев, телефон 85-61-70.

ПРОДАВАМ епешно „ЗАЗ“ — нов модел, напълно запазен. Справка — В. Търново, ул. „В. Благоева“ 1, тел. 2-43-44 — Цанков.

ПРОДАВАМ „Москвич“ — 408 С И, Дряново, ул. „Бърбан Генчев“ № 19 — Бърбан Недялков Николов.

ДАП — Автостопанство — Автобусно смесено — Велико Търново съобщава,

че има вакантни места за ШОФЬОРИ на:

— Автобуси — категория „Д“ и „Е“.

Товарни таксиметрови автомобили — категория С-1 и С-2

— Леки таксиметрови автомобили — категория С-2.

Заплащане съгласно Наредбата за заплащане труда на шофьорите.

Премии: — за икономия на гориво — 95 на сто.

— за спазване разписания — 30 на сто

— за икономия на гуми — 30 на сто

— за икономия от ремонт — 20 на сто

— за изпълнение на плана — 2—8 на сто

Справка „Личен състав“, телефон 2-83-45.

СМК — Професионално-учебен център по строителство — Велико Търново съобщава,

че от 20. X. 1976 г. за нуждите на строителното производство открива поредиците си редовни гримесечни курсове за зидари, мазачи и шлосери

Курсовете са на пълна държавна издръжка (храна, квартира и работно облекло) освен това курсистите получават месечна стипендия — семейни 70 лв. плюс семейни надбавки и на несемейни 30 лв.

На завършващите успешно се присъжда строителен разред и се разпределят на работа по желание в системата на Строителния комбинат.

На младите семейства, които успешно завършат курса и проявят добри делови качества като строителни работници, съгласно плана за социално-икономическото развитие на колектива, СМК осигурява ведомствен апартамент. Тези, които имат желание да продължат образованието си чрез вечерните паралелки (заводски), могат да сторят това, т. е. да завършат средно специално образование плюс квалификация.

ПУЦ по строителство набира също и кандидати за шофьори. Обучението се извършва за сметка на СМК. След завършване шофьорите се разпределят на работа в строителството.

Желашите да се явят лично в ПУЦ по строителство — ул. „Росица“ № 5 — В. Търново. Спон — 18 X 1976 г. За допълнителни сведения може да се ползува телефон 2-22-92 в условията на 6 дневна работна седмица.

ПУЦ по строителство търси шофьор за „Бариас“

По почина на видинци

Периодичното възстановяване на стандартния профил на колосите за локомотивите е всекидневна и трудоемка задача за колектива на Локомотивно депо — Горна Оряховица. Но до края на годината работниците и специалистите ще облекчат и то за принос.

По почина на видинци съществени сили и средства се изграждат — в халата ще бъдат монтирани шест струи от битична машина. С неговата помощ по

бързо и по-качествено ще се претъргват колосите на всички видове серни локомотиви. Например един шест колосен локомотив ще бъде обслужен за 6 часа вместо за 12, както е досега, защото струи от автоматичен и ще се обслужва от един работник.

В изграждането на халата вземат участие много работници, майстори, бригадири и работници от депо.

Милая ПОСИФОВА

